

Kristin Viesti

NURMEKSEN SEUDUN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1946

N:o 2

Kaikkien edestä — minunkin edestäni.

Jos mikään, niin paastonaika ja pääsiäinen ovat Kristus-keskeisiä. Meitä johdetaan silloin näkemään Kristusta Jeesusta meidän Vapahtajanamme. „Hän on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden”. Rm 4:25. Siinä, yksin siinä onkin meidän, synnin tähden iankaikkiseen kuolemaan tuomittujen pelastus. „Kristus meni oman verensä kautta kerta kaikkiaan kaikkein pyhimpään ja sai aikaan iankaikkisen lunastuksen”. Hbr 9:12.

Jotta mekin jokainen oppisimme elämään Kristus-elämää ja tunnustamaan: Elämä on minulle Kristus (Fil 1:21), on meidän tultava itsemme tuntemiseen. Silloin me huomaamme, että synnin ja lihan palveluksessa eläminen onkin kuolemaa. — Kuoleman tilassa eletään myös silloin, kun omaa hurskautta rakennetaan. Tämäkin paljastuu Jumalan pyhän sanan valossa kuolemaa tuottavaksi tuhoksi. Mutta yläpuolelle kaiken tämän kohoaa Kristus elämäksi ja elämän voiman ainoaksi lähteeksi.

Kerrotaan eräästä kuolinvuoteellaan syviin mietteisiin vaipuneesta miehestä, että kun häneltä kysyttiin, mitä hän nyt ajatteli, hän vastasi: „Minä heitän elämäni laivasta pois kaiken, mikä on omaani ja turvaudun Jeesuksen ristiin”. Sama oli itsensä tuntemisessa elävän Paavalinkin tunnustus: „Minä luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Jeesuksen Kristuksen, minun Herrani tuntemisen rinnalla”. Fil 3:8.

Mutta tämä kallis Kristus-keskeinen

aihe on meille siunaukseksi ainoastaan silloin, kun sen julistus: „Kristus antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä” (1 Tim 2:5—6), tulee jokaiselle, niin vanhalle kuin nuorellekin omakohtaiseksi sydämen aarteeksi.

Kerran sai muuan ahdistettu, syntikuorman painama sairas lukea hänen luonaan käyneen pastorin raamattua. Luettava kohta oli Johanneksen evankeliumin 19 luku. Pastori oli merkinnyt omaksi lohdutukseen jakeen 30 alapuolelle: minunkin edestäni. Sairas luki: *S e o n t ä y t e t t y — m i n u n k i n e d e s t ä n i .* „Saanko minäkin uskoa: minunkin edestäni?”, kysyi sairas. „Saat, Jumalalle kiitos!”, oli vastaus. Silloin häipyivät lain tuomiot kuolevan sydämeltä, ja lunastusveren armo täytti omantunnon. „Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta”. Rm 5:1.

Kuinka autuaallista, kun saamme tarttua muuttumattomaan sanaan: „Kristus Jeesus antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä”, ja uskoa ja tunnustaa: Jeesus Kristus on *m i n u n* Herrani, joka lunasti *m i n u t*, kadotetun ja tuomitun ihmisen ja vapahti *m i n u t* kaikista synneistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta.

„Mun tähteni, synteini tähden veres ristillä vuotanut on.

Sinun ties' kävi kuoleman vaivaan minun tieni käy nyt elohon”.

Nurmeksen Evankelisen Kansanopiston Toveriliiton lehti

N:o 2

Päätoimittaja: Past. T. Salomaa

1946

Ristillä.

Ah, uhrilammas Golgatan
noin ristinpuussa nääntyy.
Hän poistaa synnit maailman,
nyt kohtalomme kääntyy.
Nyt rikki murtuu käärmeen pää,
ja vaiheaita maahan jää
— tie taivaaseen on auki!

Sä huusit: "Kaikki täytetty!"
Se sieluun kaikkein piirrä!
Pois itsestän nyt ristihin
mun katsehen myös siirrä!
Näin tuskan yöhön sieluni
luo loistehen sun ristisi
— ja tunnossan on rauha.

Sionin Kannel 141.

Muistakaa, kuinka hän puhui teille . . .

Lk 24:6.

Olemme jälleen suurten pelastustapahtumien pyhien muistojen ääressä. Seuraamme Vapahtajaamme tuskien tien päähän asti ja kuulemme jälleen pääsiäisen voittosanoman. Jumala tahtoo yhä uudelleen vakuuttaa meitä siitä, kuinka varmoja ne asiat ovat (Lk 1:4), joihin pelastuksemme perustuu. Siksi hän on antanut näiden tapahtumien säilyä Pyhän Kirjan lehdillä.

Mutta yhtä tarpeen kuin yllä oleva kehoitus oli näiden tapahtumien silminnäkijöille, on se meille, kahden vuosituhannen takaisille Jeesuksen kärsimysten ja voiton omistajille. Pitkäperjantai ei varmaan olisi muodostunut sellaiseksi toivottomuuden ajaksi Jeesuksen lähimpien seuraajien elämässä, jos sen järkyttävät tapahtumat eivät olisi saaneet heitä unohtamaan sitä, mitä Jeesus oli heille puhunut. Sen vuoksi Vapahtajamme tyhjää hautaa vartioivat taivaalliset olennot liittivät heti pääsiäisjulistukseensa tämän kehoituksen Herransa menettäneille, epätoivon painamille Jeesuksen ystäville.

Meitä kärsimyshistorian kuvat eivät enää järkytä samalla tavalla kuin ne aikoinaan tuoreina tapahtumina vaikuttivat. Mutta niiden merkitys on usein jäänyt meille yhtä epäselväksi kuin se oli Jeesuksen ristin ja haudan luona seisovillekin. Ehkä meillä on nytkin mielessämme vain kärsimyshistorian nostattama alakuloinen tuntu. — Muistakaa, kuinka hän teille puhui...

Ristinkuolema silmäinsä edessä hän puhuu henkensä antamisesta ystäväinsä edestä (Jh 15:13), mutta millaisten ystävien. Varmaan Johannes on ymmärtänyt Mestarinsa oikein, kun hän sisällyttää tähän koko maailman (1 Jh 2:2). Ja riittäähän Vapahtajalla siunaava ajatus pahoinpitelijöilleenkin ristillä (Lk 23:34). Hän käy tähän tuskalliseen kuolemaan vapaaehtoisesti. „Minä annan henkeni... Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni” (Jh 10:17, 18). Toinenkin tie olisi

ollut hänen valittavanaan, mutta hän tahoi, että hänen pyhä ruumiinsa ja viaton verensä annettiin ja vuodatettiin „lunnaiksi monen edestä” (Mt 20:28, 26:28), kuten hän itse sanoi.

Ei ole tarkoitus, että me joutuisimme säälin tunnelmiin, vaan että me näkisimme sen uhrautuvan rakkauden, joka yhä etsii meitä, ja joka ei vielääkään ole sammunut meidän kiittämättömän vastahakoisuutemme edessä. Sellainen käsittämätön rakkaus on vain Jumalalla. Sen rinnalla näkyy meidän itserakkautemme ja välinpitämättömyytemme räikeimpänä, syyttävänä, tuomion ansaitsevana.

Hitaasti kirkastuivat Jeesuksen ystävien katseet ensimmäisenä pääsiäisenä. He olivat unohtaneet, mitä Jeesus oli heille edeltä puhunut. Ei pelkkä tumman asun riisuminen kirkoistamme tuo meidän pääsiäisvirteemme sen oikeaa, riemullista sointia. Muistakaa, kuinka hän puhui teille... Yksin Vapahtajamme sanat, jotka ovat henkeä ja elämää, muuttavat juhlamme kuolleitten äänettömästä hiljaisuudesta todelliseksi juhlaiksi. Saahan näin tapahtua meillekin!

Kuoleman voittajana Jeesuksen sanoilla on aivan uusi merkitys, niilläkin, jotka hän puhui ennen kuolemaansa. Kaikkien varottavien ja lohdullisten sanojen takana on nyt elävä Herra, jolla todella on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Sinä välinpitämätön, muista, kuinka hän puhui... Turhaan kaikuneet Jeesuksen sanat kohtaavat sinut kerran viimeisenä päivänä tuomitsevana (Jh 12:48). Ei niiden lausuja jäänytkään hautaan, vaikka se ehkä olisi sinusta toivottavampaa. Jos niin olisi käynyt, ei tätäkään kirjoitettaisi, emmekä tietäisi mitään kerran eläneestä Jeesuksesta. — Yksinäinen Jumalan lapsi, et olekaan yksin. Ylösnoussut Herra vakuuttaa: minä olen kanssasi joka päivä (Mt 28:20). „Jos joku rakastaa minua, niin hän pitää minun sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä, ja

Maanviljelijä Antti Kortelainen

* 2. 1. 1893 † 8. 4. 1946.

„Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne, eivätkä teidän tienne ole minun teitäni, sanoo Herra”. Jes 55:8.

Tämä raamatun sana nousi mieleeni monien ristiriitaisten kysymysten keskeltä saatellessani opistomme hyvää naapuria ja ystävää hänen entiseen kotiinsa. Entiseen — sillä henki oli jo palannut Jumalan luo, joka sen kerran oli antanut. Se oli tapahtunut aivan äsken. Maisen kotinsa hän oli vielä hetkisen aikaisemmin saattanut nähdä läheiseltä Kohtavaaralta, mutta nyt me vieraat saatoimme sinne vain hänen toumujansa...

Opistoamme on jälleen kohdannut ihmissilmien katsoen valitettava menetys. Maanviljelijä Antti Kortelainen ehti olla johtokuntamme jäsenenä alun toista vuotta. Mutta lyhyestä ajasta huolimatta hän

me tulemme hänen tykönsä ja jäämme hänen tykönsä asumaan” (Jh 14:23). Eihän yksinäisyys silloin enää paina! — Rauhatomalle lupaa Jeesus oman rauhansa (Jh 14:27). Kuolevan ja katoavaisuuden ahdistamalle kuuluu ihmeellisen vapauttavana: „Joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään” (Jh 5:24). Ja väsynyttä elämäntien kulkijaa rohkaisee ja lohduttaa Jeesus: „Minä tulen... ja otan teidät tyköni” (Jh 14:3). Kaikki tämä on varmaa siksi, että tuli ensimmäinen pääsiäinen ja Jeesus elää.

Kannattaa todella muistella, mitä Vapahtaja on sanonut ja toistaa niitä muistuttaen samalla epäröivälle sydämelle, että hän, joka näin puhuu, on elävä Vapahtajani. Silloin valkenee epäilystenkin synkyydestä pääsiäinen, ja Jumalan armon ihmeellinen aurinko kirkastaa elämämme.

Muistathan Sinäkin, entinen opistolainen!

ennätti jo monessa tilanteessa osottautua opiston ystäväksi, joka oli valmis palvelemaan tarttuen päättävästi niihin tehtäviin, joissa hänen apuaan odotettiin. Niinpä nytkin, kun oli toimittava tarmokkaasti, jos mieli saada opistolle ostetut rakennushirret metsästä ennen ajokelin loppumista, johtokunnan toiveet kohdistuivat Lamminniemen isäntään. Eikä hän tehtävää väistänyt. Hänen ansiostaan työt saatiin hyvään vauhtiin, ja tuloksia alkoi näkyä...

Mutta Jumalan ajatukset olivat toiset... Sinne metsätyömaalle ystävämme oli lähtenyt viimeisenä aamunaankin, ja siellä hänen elämänsä työpäivä päättyi — — —

Niin yllättävä kuin hänen lähtönsä tästä elämästä olikin, ei Jumala kuitenkaan kutsunut häntä antamatta ensin, kuten hän itse sanoi, muistutusta siitä, että matkan pää saattoi olla lähellä. Joutuessani viime aikoina entistä enemmän tekemisiin hänen kanssaan sain sen vaikutelman, että tuo tuntu ei häneltä haihtunut. Senkö vuoksi — sitä emme tiedä, mutta joka tapauksessa oli kuin hän olisi tuntenut viimeisinä aikoinaan opistomme asian erikoisella tavalla omakseen.

Me pyydämme, että Jumala saisi sallimansa murheen kautta siunata surevia omaisia, ja että Hän itse lohduttaisi heitä iankaikkisella lohdutuksellaan. Se yksin riittää kuivaamaan kyyneleet. Miten tosi onkaan Jeesuksen sana: „Minä tulen pian”. Mutta, kiitos Jumalan, yhtä tosi on myös anteeksiantamuksen sana siihen turvautuvalle.

Me kaipaamme menettämäämme ystävää, jolle emme enää voi kiitollisuuttamme ilmaista, ja uskomme, että opistomme tunnus: „Meillä on lunastus”, oli hänenkin turvanaan.

Toivo Salomaa.

Toveripäiviltä.

Toveripäivät menivät. Mutta ne jättivät siunauksen. Eräs tämän vuoden tytöistä kirjoittaa aineessaan: „Toveripäivät olivat meille kaikille kuin siunattu kevätsade, joka valui hedelmöittäväenä tämän talven aikana kylvettyjen siemenien päälle”.

Varmaan Sinäkin, entinen oppilas, sait taas uutta voimaa elämäsi ja intoa taistella Herran sotilaana. Mutta toivommepä vielä, että näistä päivistä olisi ollut hyötyä Sinullekin, joka syystä tai toisesta et ollut mukana. Kerron tässä toveriliiton vuosikokouksesta, jossa tehtiin suunnitelmia ja päätöksiä Sinuakin ajatellen.

Tuossa kokouksessa vaivasimme ankarasti ajatuksiamme keksiäksemme keinoja rakkaan toveriliittomme kokoamiseksi ja vahvistamiseksi. Koska samoilla seuduilla asuvien opistolaisten yhteydenpito on tätä varten aivan välttämätöntä, suunniteltiin sellaista piirijakoa, että eri piirien alueilla olevat voisivat silloin tällöin tavata toisensa. Kuhunkin piiriin nimettiin yksi liiton jäsen vastaamaan sen toiminnasta, huolehtimaan siis kokoontumisista ja muusta yhteydenpidosta sekä tiedottamaan tänne päämajaan piirin asioista. Niin, minkälaista olisi sitten piirin toiminta? Yritettäisiin kokoontua säännöllisesti sellaisin väliajoin kuin kussakin paikassa olosuhteet tuntuvat sallivan. Useimmissa piireissä järjestynee kokoontuminen kerran kuussa. — Mitä sitten yhdessä ollen tehtäisiin? Sitä onkin tarkoin harkittava. Eikö raamatun sanan ääressä viipyminen olisi ennen kaikkea meitä vahvistavaa ja yhdistävää. Niinpä on suunniteltu, että opistolta käsin lähetettäisiin näihin kokouksiin valmiita alustuksia, joihin kukin piirin jäsen vuorollaan ottaa syventyäkseen ja sitten kokouksessa ohjataksaan raamatun tutkistelua. Toivottavaa olisi, että syntyisi myöskin avomielistä keskustelua esillä olevan aiheen johdosta. Siihen olisi tietoisesti pyrittävä. Opisto tulee muistamaan piirien kokouksia tervehdyksillään, kunhan täällä saadaan tietää, mil-

loin kunkin piirin alueella kokoonnutaan. Myöskin tullaan lähettämään laulujen nuotteja, joten piirin kokousohjelmaan kuuluisi myöskin lauluharjoitus. Se virkittäisi ja olisi tulevien, mahdollisten esiintymisien kannalta hyödyllistäkin. Lienee piirissä aina joku entinen musiikkikerholainen, niin että sävelestä selvä saadaan. Silloin tällöin voisi piiri kokoontumisensa yhteyteen järjestää yleisötilaisuudenkin. Luulenpa, että ohjelmakysymys kyllä järjestyy, kun vain ryhdytään toimeen, tunnetaan vastuuta ja vähitellen innostutaan.

On kyllä piirejä, joissa kokoontuminen pitkien matkojen takia voi olla ylen hankalaa, ainakin useammin. Mutta näille tarjoutuu eräs keino käytettäväksi: kiertokirje. Siinä kukin kertoo asioistaan, piirin vastaava panee sen alulle, lähettää sen jollekin piirinsä toveriliittolaiselle, joka lisää siihen oman osansa ja lähettää taas edelleen. Tätä keinoa voivat kyllä kaikkikin piirit käyttää muun toimintansa lisäksi. Eri piirien kesken voi myöskin kulkea tällainen kiertokirje, johon aina kukin piiri liittää tervehdyksensä.

Kerran vuodessa, esim. kesällä toivotaan pantavan toimeen kussakin piirissä, tai yhteisvoimin jonkin naapuripiirin kanssa opistolaisten juhlat. Näitten järjestelyyn osallistutaan opistolta mielihyvin, kun vain piirin vastaava ryhtyy ajoissa neuvotteluihin asiasta päämajan kanssa.

Mihin piiriin Sinä sitten tulisit kuulumaan, sitä kai olet jo ennättänyt arvailla. Liitänkin tähän luettelon piireistä ja niiden vastaavista.

Hattuvaaran piiri — Salme Kilpeläinen.

Juuan piiri (toistaiseksi Polvijärvi mukaanluettuna) — Oili Pennanen.

Kaltimon—Ukkolan piiri — Aili Lepänen.

Kakonahon—Silkun piiri — Irja Immonen.

Kuoran piiri — Rauha Rätty.

Lammasperän piiri — Hanna Immonen.

Lau'uksen piiri — Anna Piirainen.

Toveripäivien muistoja.

Odotetut toveripäivät ovat jääneet taaksemme. En ole kokenut mitään niin ihanaa. Toivoinkin, että ne hetket eivät koskaan päättyisi, mutta ajan kulkua emme voi pysäyttää. Juhla vaihtui arkeen. „Isot siskot” lähtivät; kaipaus jäi heidän jälkeensä. Mutta jäi myöskin lohdullinen lupaus, että kerran saamme yhdessä virittää kiitosvirren tapetulle Karitsalle, joka kuoli minunkin suurten syntieni tähden. Siellä kiitämme myöskin näistä toveripäivistä ja kaikesta armosta, mitä Hän on meille osottanut.

Toveripäivillä pääsimme myöskin opistomme merkin „sinikilven” kantajiksi. Samalla saimme isojen siskojen meille valitsemat raamatunlauseet. „Minä laulan Herran armosta lakkaamatta, julistan suullani sinun uskollisuuttasi polvesta polveen” (Ps 89:2). Nämä sanat sain minä itselleni aivan kuin elämäntehtäväkseni. Pelottaa, kuinka jaksan täyttää tämän lähdeytteni täältä. Mutta Jeesushan on luvannut olla kanssamme maailman loppuun asti. Hän varmaan antaa minulle voimaa tehdäkseni hänen tahtonsa. On syytä olla iloinen saadessani ilmoittaa hänen tekojansa, saadessani olla „kirjeenä Kristuksen”, kuten eräässä Siionin Kanteleen laulussa lauletaan.

„Kuka tekee mykän tai kuuron, näkevän tai sokean, enkö minä, Herra”. Kuka on antanut ihmiselle suun? Kuinka jättäisin sen käyttämättä tai käyttäisin sitä väärin. „Niin kylmä kiitokseni on, niin heikko myös ja soinnuton, mutt’ iankaikkisuudessa voin paremmin mä laulella”. Tämä lohduttaa minua, sillä tunnen itseni niin kylmäksi ja välinpitämättömäksi. En ole koskaan ennen huomannut, kuinka tärkeitä suun tunnustus on. Olen ollut mykkä; en kai siksi enää jää!

Toveripäivät olivat meille kuin siunattu kevätsade, joka valui hedelmöittävänsä tämän talven aikana kylvettyjen siemenien päälle. Paljon tuntuu tosin menneen hukkaan, mutta jotain on pudonnut hyvään maahankin ja tuottaa satoa. Kaikki se on Jumalan armoa.

Mieleeni jäi erohetkellä voimakkaana ja rohkaisevana soimaan: „Siis riennä, ystävä, riemuiten, kun turvasi on veri Jeesuksen, siks’ kunnes porteista kaupungin hääriemuun astut sä Siionin!” Mutta siihen suureen juhlaan asti kuuluu meille kehoitus: „Vainiolle korjuutyöhön, vilja on jo kypsynyt. Kohta sammuu päivä yöhön, siispä kaikki työhön nyt...”.

T a i m i K ä r n ä.

Lieksan—Uudenkylän piiri — Aili Hiltunen.

Lipinlahden piiri (Kopras, Kuokanvaara m.l.) — Tyyne Kortelainen.

Salmenkylän piiri (rautavaaralaiset m.l.) — Irja Puoskari.

Saramon piiri (Mujejärvi, Petäiskylä, Kuohatti, Ronkeli ja Kohiseva m.l.) — Siiri Elma Heikkinen.

Sotkamon—Valtimon piiri — Elvi Vilmi.

Timonniemen piiri — Maija Kyllönen.

Tässä onkin nyt suurin piirtein tullut selvitettyä tuo vuosikokouksen tärkein tulos: piirijako.

Toverineuvosto muodostui kokoonpanoltaan seuraavanlaiseksi: Hilja Komulainen, Kuhmo; Aili Hiltunen, Helvi Turunen, Pielisjärvi; Elvi Vilmi, Sotkamo; Eeva-Tuulikki Väisänen, Siiri Elma Heikkinen, Kerttu Puumalainen, Rauni Kyttälä, Nur-

mes; Oili Pennanen, Juuka; Aili Leppänen, Eno.

Puheenjohtajaksi valitsi toverineuvosto keskuudestaan Siiri Elma Heikkisen, sihteeriksi Eeva Tuulikki Väisänen. Rahastonhoitajaksi tuli Rauni Kyttälä. Toveriliiton jäsenmaksu päätettiin korottaa 20 markaksi.

Pirtin Viesti, oma lehtemme ei tule vielä kaikille toveriliittolaisille. Sen asian korjaamiseen päätettiin kiinnittää huomiota.

Allekirjoittanut, vuosikokouksen valitsema toveriliiton »yhdysmies» tulee piakkoin ottamaan yhteyden kunkin piirin vastaavaan.

Kunpa yllä kerrotut hyvät päätökset tulisivat toteutettua sikäli kuin se suinkin on mahdollista. Jumalalta siihen voimaa pyytäkäämme!

Kaikille toveriliittolaisille parhaat opistoterveiseni!

Sinikilven kantajaksi.

Olimme syksystä asti odottaneet sitä hetkeä, jolloin mekin saisimme opistomme merkin, sinikilven. Minä ainakin katselin melkein kateellisenä entisiä oppilaita, joilla oli tuo merkki rinnassaan. En tiedä oikein syytä, mutta ehkäpä tunsin, että vasta sitten oikein kuuluisin opistoperheeseen, kun saisin tuon merkin itselleni.

Tulivat sitten toveripäivät. Emme tienneet varmaan, toteutuisiko nyt toiveemme. Istuimme kaikki entiset ja nykyiset oppilaat Pirtissä. Oli kuumaa ja tungosta. Kaikesta huolimatta oli hyvä olla. Tuntui niin elävästi, että Jeesus itse oli mukana. Muu maailma oli kuin etäistä unta.

Kesken näitä ajatuksia meidät kutsuttiin toveriliittolaisten joukosta. Johtajatar kiinnitti jokaisen rintaan tuon odottamamme sinikilven, ja saimme muistoksi raamatunlauseen. Tuntui ihanalta ja samalla pelottavalta saada tuo merkki. Tunsimme, että se velvoittaa meitä taistelemaan „ristin lipun juurella”. Jaksaisim-

meko me? Olimme kaikki luvanneet sen laulaessamme tunnuslaulumme. Muistamme varmaan aina johtajamme sanat, kun hän puhui meille jalosta tunnustuksesta, johon olimme tunnustautuneet momentodistajan läsnäollessa. Sydäimestä kohosi pyyntö, että Jeesus varjelisi meitä kaikkia, ettemme koskaan rikkoisi lupautamme, ja että voisimme tunnustaa Vapahtajamme rohkeasti myös maailmalle.

Varmasti kohtaamme vaikeuksia. Emme ehkä jaksaisikaan tunnustaa Jeesustamme. Sinikilpemme muistuttaa meille, mistä saamme voimaa. Onhan siinä risti, voiton merkki. Se muistuttaa meitä siitä voitosta, minkä Jeesus on saavuttanut. Sen vuoksi meillä on nyt lunastus hänen veressään. Syntimme on pyyhitty pois. Jeesus antaa meille voimaa elämään hänen ominaan. Siksipä on ihanaa olla sinikilven kantajana.

Martta Heikkinen.

Helsingin kuulumisia.

Varmaan muistat, viime talven opistoveri, miten keskusteluilloissa puhuin kaupunkielämän puolesta. Kun nyt olen täällä pääkaupungissa, halunnet varmaan tietää, olenko tyytyväinen elämäni.

Tosin oli puhe sellainen, että tulemme toveripäiville tai juhannusjuhlille saadaksemme tavata toisiamme ja kertoaksemme vaiheistamme; minulle se ei valitettavasti ollut mahdollista. Mutta onhan meillä Pirtin Viesti, oma lehtemme, joka auttaa meitä pitämään yhteyttä keskenämme.

Siispä, millaista on olla täällä „suurkaupungissa”? Joskus on vaikeaakin. Ihmiset huokaavat surujen ja painojen alla. Onnellinen se, jota kannattavat esirukousten voimat. Synti riistää ilon sydämistä. Mutta missä synti on suureksi tullut, siellä armo tuntuu ylen määrin runsaana. Juma-

lan armo tekee työtään täälläkin. Siitä kertoisinkin Sinulle.

Meillä on Eteläisessä suomalaisessa seurakunnassa oma kerhomme. Harvalukuisina olemme sinne sanan ääreen kokoontuneet, mutta sitä siunatumia ovat ne hetket olleet. Yksi ja toinen on saanut kokea armon omalle kohdalleen. On liikuttavaa ja sydämeen käypää kuulla jonkun todistavan Jumalan armosta omakohtaisesti. —

Silloin palautuvat mieleen ne ajat, jolloin rovasti Kuusi oli vieraanamme Haikolassa. Sinäkin muistat sen? Kerroit silloin jotain siitä, mitä oli tapahtunut omassa sydämessäsi... Kuule, ethän ole eksynyt pois siltä paikalta? „Herran silmät tarkkaavat kaikkea maata, että Hän voimakkaasti auttaisi niitä, jotka häneen turvaavat”. Älä

Metsämökiltä . . .

T o v e r i p ä i v ä t ovat menneet. Meidän oli hyvä olla yhdessä muutama siivin kiittänyt hetki, kuten näin jälestäpäin muistellen tuntuu. Vieraanamme saimme pitää paitsi rov. Tammiota ja Nuorisoliittopiirimme piirisihteerii, oman seurakuntamme pappeja, entisiä opistolaisia, muutamia Sairalan evankelisen kansanopiston toveriliittolaisia, myöskin lähetysaarnaja Artturi Karénin, joka toi joukkoomme tuu-

epäroii, älä ole toivoton, vaan uskova. Herra auttaa meitä!

Työskennellessäni täällä äitien parissa olen alkanut aavistella äidin rakkauteen sisältyviä iloja ja suruja. Sanat eivät riitä niiden kuvaamiseen. Voimme vain väräjävin sydämin ihmetellä sitä. Tahtoisin toivottaa sinulle, rakas opistoverini, joka olet perustanut oman kodin, sydämestäni siunausta ja onnea. Tekisi mieleni tulla tapaamaan sinua, jos se olisi mahdollista.

Mutta kaikille telle, entiset opistolaiset, lähettäisin terveisiksi pyynnön, jokaiselle erikseen: älä vetäydy pois joukostamme. Tule mukaan toveriliittoon, vaikka olisi rai-vattava esteitäkin tieltä. Me liittomme jäsenet muodostamme muurin „itse Jeesuksen Kristuksen ollessa kulmakivenä”. Jos vetäydyt pois, jää paikallasi aukko, ja se merkitsee voittoa saatanalle — se vaikeuttaa opistokodin siunattua työtä. Pysy sinä uskollisesti paikallasi, vedä mukaan kotisi, lapsesi, jos Jumala niitä sinulle antaa. Rukouksin toisiamme muistaen meidän kaikkien on helpompi. Rakkaat opistomuis-tot kehoittakoot meitä taivaltamaan yhteiseen Isän kotiin, missä meille jokaiselle on jo sija valmistettu!

H i l j a N e v a l a i n e n .

lahduksen Japanilähetyksemme työmaalta. Moni mukana ollut kertoo kuunnelleensa hievahtamatta hänen esitystään Japanista unohtaen kokonaan ajan kulun. — Liian ahdas olisi Pirttimme ollut tällaisille juh-lille. Siksi varsinaiset yleisötilaisuudet pidettiin lähiesellä seurojentalolla. Sinne uskaltautuu sentään useampikin juhla-vieras, kun ei ole yhtä suurta pelkoa ulos jäämisestä kuin Pirtin juhlissa. — Emme kuitenkaan toki voineet unohtaa Pirttiämekään. Siellä aloitettiin toveripäivien yhdessäolo raamatun ääressä, kuten aina opistossa lauantai-iltana. Siellä pidettiin toveriliiton vuosi- ja neuvottelukokous, josta on kerrottu tarkemmin toisaalla. Siellä myöskin otimme vastaan uudet liittomme jäsenet yksinkertaisin ja korut-tomin merkinjakotilaisuuksin. Vanhemmat liiton jäsenet lausuivat uudet tervetulleiksi heitä varten valitsemillaan raamatunlau-seilla. Hetki oli vaikuttava, varsinkin uusille merkinkantajille, ja sen jälkeen yhteisesti laulettu tunnuslaulu oli kuin lu-paus, jonka kukin antoi lähteäkseen tai-valtamaan Vapahtajamme ristin viitoitta-maa tietä. Mainitsemisen arvoinen oli eri-koisesti H.p. Ehtoollisen vietto Nurmeksen kirkossa. Oli suurta saada jakaa henkilö-kohtaisesti jokaiselle syntienanteeksian-non vakuudeksi Vapahtajamme veri — „Sinun edestäsi” vuotanut. Itsestään muodostuivat Pirttiin päättäjäisseurat ohjel-man päätyttyä jatkuen huomaamattamme lähtöpäivän puolelle. Miten olikaan roh-kaisevaa kuulla monen toveriliittolaisen omakohtaista todistusta, liiton nuorimpien-

Joko olet tilannut Pirtin Viestin?

Postisiirtotilimme numero 80220.

kin. Moni sai kokea Vapahtajansa tunnustamisen siunausta ja iloa. Saakoon se kokemus edelleen vahvistua!

S u u n n i t e l m i a tehtiin. Niiden toteuttaminen on nyt tehtävämme. Jokainen tahdomme varmaan tehdä voitavamme toveriliiton toiminnan lujittamiseksi. Suokoon Jumala siunauksensa niille! Yksi päämäärä on, josta ei ole kerrottu. Se liittyy opistomme tarpeisiin läheisesti. Rahastoa, josta voimme saada apua opistorakennuksemme pystyttämiseen, on nyt koottava. Sen toteuttaminen on jaettu suhteellisesti tasan eri nuorisoliittojen ja -piirien, samoin kuin toveriliittojen kesken. Meidän toveriliittomme osalle on uskottu 20.000:— mkn kerääminen. Mahdotonta se ei suinkaan ole, eikä ikävääkään. Pankaapa, toveriliittolaiset, vain asia mieleenne ja tilaisuuksien tarjoutuessa toimeksi. Aikaa on tämä vuosi kokonaan.

O p i s t o n r a k e n n u s a s i a näyttää siirtyvän lähemmäksi. Opisto sai ostaa rakennushirsiä. Niin mielellämme raottaisimme tulevaisuuden verhoa, kysyen milloin tilaisuudet avautuvat. Sitä emme varmuudella voi sanoa, mutta kaikki tehdään, mitä voidaan suunnitelmien toteuttamiseksi. Ja nyt jo voimme sanoa kokemuksesta, että ne vaativat myöskin varoja, sanoisinko oikein, että vaativat enemmän kuin kukaan meistä arvaa. „Älkäämme lannistuko! Me saamme aikanamme niittää.” Emmehän väsy!

K e s ä k u r s s e i l l e ! Sain juhlallisen, lähes metrin pituisen paperin opistojemme yhdysmieheltä, past. Eino Vehaselta. Siinä on Evankeliumiyhdistyksen järjestämien kesäkurssien ohjelma. Kurkseista on näky-

nyt mainintoja Kotimaassa ja Sanassa sekä Nuorison Ystävässä. Sellaisia pidetään kahdet ensi kesän aikana, toiset meidän opistollamme. Täällä kurssi alkaa 17. 6. ja kestää kolme viikkoa. Ohjelman mukaan tänne saapuu useita luennoitsijoita »talon oman väen» lisäksi. Mainitsen vain seuraavat: rovastit K. V. Tamminen, M. I. Kuusi ja Kr. Tammio, rouva Katri Kuusi, pastorit Paavo Savolainen ja Eino Vehanen, O. Ripatti, E. Pietilä ja J. Ukkonen sekä piirisiht. V. Piirainen. Toivotamme toveriliittolaiset ja muut osanottajat tervetulleiksi. Ilmoittautumisaika on nyt kässillä ja sitä jatkuu toukokuun 20 päivään. Kurseille tullessa olisi varustauduttava elintarvikekorteilla tai mikä vielä parempi vastaavilla elintarvikkeilla. Kaikista tuoduista elintarvikkeista suoritetaan korvaus, ja mitä enemmän niitä saadaan, sitä parempaa voi keittiömme osanottajille tarjota. Ehkäpä te, toveriliittolaiset, tulette muutenkin tällaisin tuomisin, kun tunnette tilanteen täällä. Kurssien kustannukset eivät tule rasittamaan osanottajia. Niistäkin huolehtii Evankeliumiyhdistys ja Nuorisoliittopiiri osaltaan. Varminta on lähettää osanottoilmoitus heti, vaikkapa ei olisi mahdollisuuksia ollakaan koko aikaa mukana. Kurseilla käsiteltävistä aineista mainitsen muutamia: uskonto, kasvatus- ja siveysopin kysymykset, joihin näyttää sisältyvän itsekasvatusta, kirjallisuutta ja taidetta koskettelevia, nuorisotyötä eri puolilta selvitteleviä tunteja. Edelleen on ohjelmassa kirkon työalojen historiaa, yhteiskunnallisia kysymyksiä, lähetystyön vaihteita, raamattutunteja ja keskusteluiltoja.

Nurmeksen seudun evankelinen kansanopisto kiittää kaikkia, jotka ovat lahjoittaneet tai lainanneet varojaan opiston rakennusrahaan.

Jeesuksen lävistetyt kädet.

Sairaalassa makaava pieni poika tiesi, että hän pian kuolee ja pääsee Jeesuksen luo. Kun hoitajasisar tämän kertoi, hän oli tullut ihmeellisen iloiseksi. Mutta sitten eräänä päivänä hän oli alkanut pelätä ja itkeä katkerasti. Hän katsoi suurin kyyneleisin silmin ympärillä oleviin ja kysyi arasti: „Mitä minä teen, ellen löydä Jeesusta?“ „Jeesus löytää kyllä sinut“, rauhoitti sisar häntä.

Oli keskiyö. Kauan olimme jo odottaneet tämän pienen kynttilän sammuvan — ja kuitenkin se vain lepatti tunnin toisensa jälkeen. Sitten kuultiin hänen kuiskautuvan hiljaa: „Jeesus, kyllähän minä löydän

Juhannusjuhlat muodostuvat epäilemättä kurssien kohokohdaksi. Pyytäkäämme Jumalan siunausta runsain määrin yhdessä olollemme!

Ensi kesänä toivomme näkevämme mahdollisimman monen toveriliittolaisen ainakin oman kotipitäjänsä opistojuhlissa. Mutta samalla lausumme myöskin kutsuna kaikille: tervetuloa Nuorisoliittopiirimme kesäjuhlille Lieksaan 27—28. 7.! Toivottavasti näistä juhlista muodostuu samalla toveriliittolaisten rohkaiseva ja siunattu juhla! Ja vielä: jos suinkin mahdollista, tervetuloa evankelisen kansan suurille juhlille, Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlaan Helsinkiin 7—10. 6. Sinne matkustaville saadaan varmaan 25 % alennus rautateillä. Eri opistojemme toveriliittolaiset ovat muodostaneet yhä huomattavamman osan juhla-kansasta. »Autuaita ovat ne, joilla on mielessään pyhät matkat!» Kannattaa vaivautua! Kustannukset korvaa Taivaallisen Isän ihmeellinen siunaus!

Opistoterveisin

Toivo Salomaa.

sinut, onhan sinulla ne suuret merkit käsisäsi, joita ei ole kenelläkään toisella“. Rauhallinen hymy levisi pienille, kuihtuneille kasvoille, ja hän nukkui. Hetkinen vielä ja ihmeellinen valo heijastui umpeen painuneiden silmäluomien takaa. Lapsen sielu oli muuttanut Jumalan luo lävistettyjen käsien avaraan syliin.

(Ljus och Kraft)

Kihloissa:

Irja Pölönen (44—45)
Pekka Hirvonen

Vihitty:

Impi Oinonen (44—45)
Viljo Piirainen

Sydämelliset onnittelumme raamatun sanoilla Saarn. 4: 9, 10.

Raamatunlukumme jatkuu:

- 4. 5. Jer. 12 alkupuoli
- 5. 5. Jer. 12 loppupuoli
- 6. 5. Jer. 13 ap.
- 7. 5. Jer. 13 lp. jne.

Viidennen työkauden päättäjäiset

pidetään opistolla 11—12. 5. 46. Toveriliiton jäsenet ja opistolaisten omaiset erikoisesti tervetulleita!

Nuorisokurssit opistolla

17. 6.—7. 7. -46. Osanottoilmoitukset lähetetään os. Kansanopisto, Kohtavaara 20. 5. -46 mennessä.

Kajaanissa 1946,
Kainuun Sanomain Kirjapaino O.Y.